

zoo'n heerlijke sensatie.... of er een toovercirkel omheen getrokken was, waarbinnen zijn hart blijder klopte van een zachte ontroering.... een zoet weemoedige hunkering klaagde er in hem.....

Daar was het, nu stond hij er voor.

In de gang brandde een zwak licht, maar door dwarsspleten van de raamluiken straalde iets zonnigs van het blij-jonge leven daarbinnen in het mistig donkere buiten door; langs het matglas van het deurraampje vergleed juist een schaduw; een kinderstem riep en lachte....

Dan was hij het gepasseerd en hij ging nu al spoedig veel haastiger; voorbij het huisje scheen de mist dikker te worden en killer; een rand van koude druppels zat op den kraagrand van zijn jas.

Hoe knus en warm en blij scheen haar kleine woning; met weezin dacht hij aan zijn eigen somber huis; Jan zou nu snurken bij de kachel in de woonkamer of mogelijk was Lurkus bij hem, wist nog een nieuwtje.

„Jij op jouw leeftijd....” had Jan gesmaald.... Gekheid.... de jaren tellen niet.... je hebt de leeftijd, dien je zelf voelt.... je kan oud zijn op je dertigste.... en jong op je zestigste.... vijf en zestig was hij nu.... o zeker.... zeker.... een paar jaar geleden had hij dit van zichzelf niet meer mogelijk geacht.... ja, toen had hij zich oud gevoeld in den stagen afbraak van zijn lichaam, zijn tanden, die wegvielen, zijn haar dat vergrijsde of verdween, zijn geheugen dat verzwakte, zijn oogen, zijn moeheid bij de minste inspanning, de rheumatische pijnen door al zijn leden, zoodra hij maar even kouvatte....

Maar van het oogenblik af, dat zij, Mevrouw Leenbach, in zijn leven was gekomen, was dit alles veranderd en ook ten deele vergeten; wat hij had kunnen herstellen van dien afbraak, had hij hersteld, zijn tanden, zijn haar, met alle middelen, die nu ook zijn uiterlijk in overeenstemming brachten met zijn verjongd hart.

Zij was de zon geworden van zijn tweede jeugd; over de herfst van zijn leven was die zon gaan schijnen; in haar schijnsel bloeide alles weer op en glansde in frissche lentelijkheid.

Vanavond zou hij haar schrijven, rustig, weloverwogen, overtuigend!

En die gedachte, dat hij nu straks thuis in den geest met haar zou spreken, vrijuit spreken, alles uitzeggen, zooals zijn hart het ingaf, zonder schroom, die gedachte deed hem plots toch weer verlangen naar de eigen woning.

Wat maalde hij langer om Jan's schimpscheuten, Lurkus' vijandig geïntregeer en het kleinzielige gekonkel van de buitenwacht!

Zijn voetstappen klonken hol over het bruggetje bij de Koepoort; hij keek nog even opzij; daarginds, vaag, door de grauwe mist, meende hij nog het schijnsel te zien van het licht boven haar deur.

„Morgen!” zei hij hardop en zijn stem trilde.

In de stad was het stil en somber; hij haastte zich nu huiswaarts; zijn